

[Damsgaard.]

gifterne lægges fast, fordi vi ikke fortsat kan lade det hele stige til skyerne. Vi kan ikke blot lade stå til i det grønne håb, at det hele nok ordner sig af sig selv. Tiden er inde, hvor der må lægges et fast skema for, hvad vi har råd til, og hvad vi kan skaffe penge til.“

Disse ord, så rigtige som de egentlig er, har da vist en særlig adresse til det ærede medlem hr. Kirkegaard. Det vil jeg tro, og derfor vil jeg særlig lægge det ærede medlem dem på sinde, så han også i det arbejde, der skal ske i finansudvalget, er opmærksom på besparelser. Jeg synes, det ærede medlem har et særligt ansvar her, idet han har påtaget sig ansvaret for regeringens dispositioner i det hele taget, og jeg forstår, at det ærede medlem bærer dette ansvar med glæde.

Senere i sin tale kom det ærede medlem hr. Kirkegaard ind på spørgsmålet om den høje rente, vi har her til lands. Her har regeringen jo også sat rekord, vel endda europæisk rekord, og det ærede medlem sagde rigtigt, at vi trænger til en lavere rente og et lavere omkostningsniveau. Også herom er jeg enig med det ærede medlem. Men hvordan opnår vi det? Må jeg med den højtærede formands tilladelse citere, hvad den højtærede finansminister har sagt herom i Handels-Nyt nr. 11, november 1961. Her siger ministeren:

„Nedsættelsen af diskontoen vil antagelig først være en mulighed, når pengepolitikken er mildnet ad finanspolitisk vej, det vil sige gennem skatter og afgifter. For at sige det hårdt og brutalt: skal vi have en lavere diskonto, et lavere renteniveau, må nationalbankens pengepolitik erstattes med en finanspolitik, der opsuger penge og nedsætter forbruget. Det er det, regeringen har lagt op til.“

Kan det ærede medlem hr. Kirkegaard også tage den medicin?

Det ærede medlem hr. Skræppenborg-Nielsen sagde bl. a. i sin tale, at de små sparere var blevet snydt som ingen andre i dette land, og det er jo rigtigt. Det ærede medlem vil bare ikke være med til at hjælpe sparere; det er forskellen på det ærede medlem og mig og mit parti.

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen var også inde på nogle betragtninger over spa-

rernes ringe kår. Jeg vil gerne føje til, at der er ført en økonomisk politik i de senere år, der har formindsket kronens købekraft med 4-5 pct. pr. år, altså straffet dem, der sparer penge op i stedet for at bruge alt, hvad de tjener. Socialdemokraternes store fejlsyn er dette, at efter deres opfattelse er de, der sparer, ikke bedre samfundsborgere end dem, der ikke sparer. Efter socialdemokratiets mening må de sparsommelige ikke selv få videre gavn af deres opsparing; den skal derimod komme hele befolkningen til gode. Denne politik er efter min mening forkert i sit grundsyn, og jeg kan føje til, at en sådan politik i øvrigt også tidligere er betalt med arbejdsløshed, og den kan let komme til at gøre det igen. Jeg siger: stakkels sparere, der er blevet mishandlet som ingen andre i dette land! Efter venstres opfattelse var det endda dem, der skulle kæles for. Men den økonomiske politik, regeringen har ført, lægger dem, der sparer penge op, for had og forfølger dem. Det er vort samfund ikke tjent med. Jeg mener, at det, vi trænger til, er en økonomisk politik, der fremmer opsparingen og belønner dem, der sparer op.

Venstre er modstander af en politik, der gennem øget skatteudskrivning fører en stigende del af opsparingen over på statens og det offentliges hænder, fordi det øger det offentliges forbrug på bekostning af privatopsparing og investering. Men venstre er tilhænger af en politik, der fremmer den private opsparing. En sådan politik må have det sigte — det vil jeg gerne føje til — at den præmierer mest, hvor opsparing finder sted af små indtægter, altså at de små indtægters opsparing præmieres mere end de større indtægters. Enhver skal, synes jeg — det har venstre stillet forslag om — skattefrit kunne opspare 2 500 kr. om året. Kapitalbindingskonti skal staten garantere værdifasthed af i lighed med, hvad der gælder for de såkaldte indekskontrakter, og her kan måske findes sammenfaldende synspunkter med det opsparingsforslag, som den højtærede finansminister sysler med og også bebudede i sin tale i dag.

Jeg så dette forslag omtalt i Berlingske Aftenavis i går og mere udførligt omtalt i morgenbladene i dag. Jeg forstår, at den højtærede minister har en aversion imod at præmiere opsparing over skatterne. Nu skal det gøres på en sådan måde; hvis man sparer